

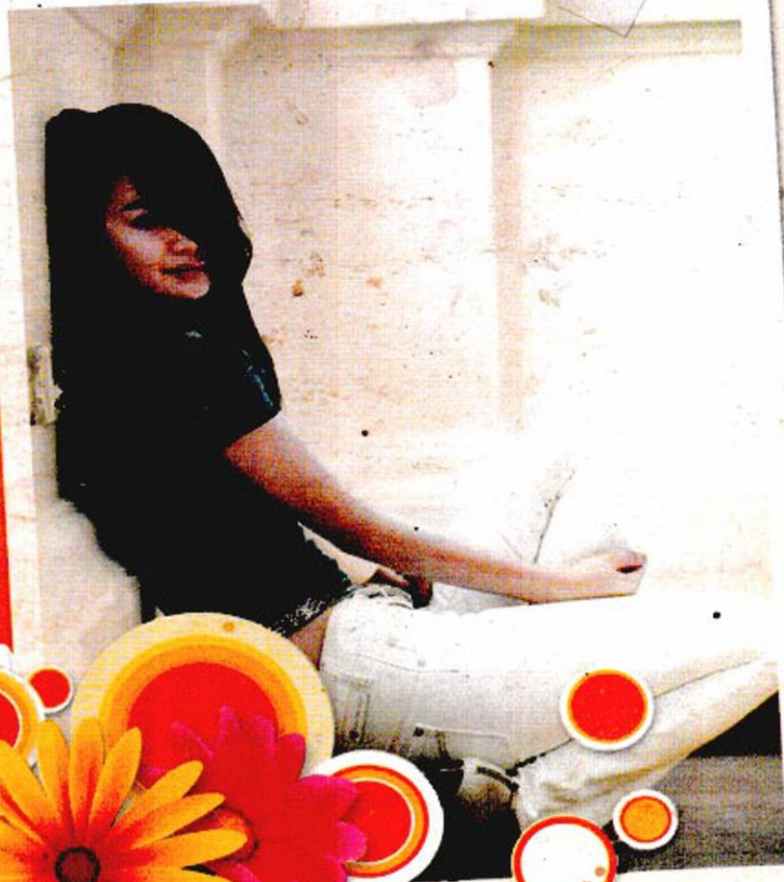

ရွှေပဒေသာစာပေ

အပင်းသစ်

ဥ ဩ လေး ရဲ့ နေ့ ဦး ပျို

အာချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

“ခုထိ မနိုးသေးဘူး”

“အေးလေ”

“လွန်လွန်ကဲကဲ ကာလနဂါးကို အိပ်ဆေးတိုက်ထားတဲ့ အတိုင်း၊
တွေ့မယ်”

မိုးယံ သူငယ်ချင်းအိပ်ခန်းထဲကို ဝင်သွားတဲ့ ခြေသံက ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း။ ဒါတောင် မောင်မင်း ကြီးသားက ဘာမှ မသိ။ မနက် ၈ နာရီထိုးနေပြီ။ အိပ်ပဲအိပ်နိုင်ပျံ့။ ကျောတွေ ဘာတွေ နာတာပြုတာ လည်း မရှိဘူးလားမသိ။ အိပ်နေတဲ့ သူကို ခါးထောက်ကာ ကျကျနနရပ်ကြည့်နေပြီးမှ . .

တွေ့မယ်ဟု ပြန်ထွက်လာကာ ဖလားတစ်လုံးနှင့် ရေခပ်လာခဲ့၏။ ဒီကောင့်ကို အိပ်ရာကမထခင် ရေချိုးပေးလိုက်ဦးမယ်။ ဒါမှ စောင့်ကမခြံလို့ မဖွပ်ရအောင် အိပ်ရာခင်းကတော့ လျှော်ဖွပ်ရမှာ ။ ဒီလောက်အအိပ်ပုပ်တဲ့ ကောင် နည်းနည်းတော့ဒုက္ခပေးမှ ။

“ဖြန်း”

“အား”

မျက်နှာကို ရေနဲ့ တအားပက်လိုက်မှ အားခနဲအော်ကာကုန်းထပြီး
ဝူးဝူးဝါးဝါး ဖြစ်၏။

“မှတ်ပြီလား၊ အဲဒါ အိပ်ပုပ်ကြီးဦး”

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း မင်းကွာ”

“မင်းမကွာနဲ့ အချိန်ကိုကြည့်ဦး တော်ကြာ လေဥ မဥဘဲ မင်း နေဥ ဥ ရလိမ့်မယ်”

နေဖင်ထိုးအောင်အိပ်တယ်လို့ တည့်တည့်မပြော။ မျက်နှာကရေတွေ ကို သပ်ချပြီးမျက်စောင်းကြီး ထိုးတာ စိတ်ဆိုးလို့ မဟုတ်။ ကျွဲမြီးတိုသွားတာလေ။ စိတ်ဆိုးရမယ့်ကောင်မဟုတ်လို့ ခက်နေတာပေါ့ ။

သူသွားတိုက်ဖို့ ထွက်သွားတော့မိုးယံကလိုက်လာသည် ။ သူ့နောက် ကျောဘက်မှာ ထိုင်ချလိုက် ရင်း . . .

“မာတလိ”

မာတလိပါးစပ်ထဲမှာ သွားပွတ်တံတန်းလန်းနှင့် လှည့်ကြည့်၏။ နာ မည်ကသာ မာတလိ၊ လူက ဘာမှ မရှိတဲ့ ကောင်။ မာတလိအမေ ဒေါ်မြ သွေးက ဒီအိမ်ကထမင်းချက်ဖြစ်ပြီး အဖေကဒရိုင်ဘာ။ မာတလိက ဒီအိမ်ရဲ့ ငယ်မွေးခြံပေါက်ဖြစ်နေတော့ မိုးယံနဲ့ က သူငယ်ချင်းညီအစ်ကိုလို။

“ဒါကြောင့် . . . မာတလိအဖေဆုံးသွားတာတောင် မာတလိတို့ သား အမိက မိုးယံတို့ အိမ်မှာ နေခွင့်ရနေတုန်းပါပဲ။ ဒေါ်မြသွေးက ထမင်းချက်မို့လစာရပေမယ့် မာတလိကတော့ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစား လေ။

“သုခက ပြောတယ်”

“ဘာလဲ”

“တို့ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ရွှေစက်တော်ဘုရားပွဲကို သွားကြမယ်တဲ့ ”

“မင်းတို့ အတွက်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

“ဘာပြောတာလဲ”

“ငါ့အတွက်တော့ မကောင်းဘူး”

“ဘာမကောင်းတာလဲ”

“မင်းတို့ က သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်တဲ့ ကောင်တွေလေ၊ ငါကလမ်းစရိတ်
တောင် မတတ်နိုင်တဲ့ ကောင်”

“အဲဒါ မင်းပြောနေစရာလား”

“မပြောလို့ ငါမှ မတတ်နိုင်တာ”

“တတ်နိုင်တဲ့ ငါရှိတယ်”

“ချေးမှာ လား”

“ချေးစရာလား၊ ငါမေမေ့ဆီမှာ မင်းအတွက်ပါ ပိုတောင်းမှာ ပေါ့၊
မေမေက မင်းအတွက်ဆို စေတနာရှိပြီးသားပဲဥစ္စာ။ မင်းက ငါ့ထက်
အားကိုးရတာကိုး”

“ပေးသလောက် ပြန်ခိုင်းရင်တော်သေးတာပေါ့၊ ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်
တိခိုင်းတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ”

“မပူနဲ့ ငါခိုင်းမယ်”

“ဘာခိုင်းမှာ လဲ”

“ဟ . . . ခိုင်းစရာပေါ်လာမှ ခိုင်းလို့ ရမှာ ပေါ့၊ မင်းလိုက်မလား မလို
က်ဘူးလား”

အဖြေမပေးဘဲ မျက်နှာပြန်လှည့်သွားခြင်းက ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်

ဆုံးဖြတ်လိုက်ရမလား။ မာတလိဆိုတဲ့ ကောင်က အဲဒီလို။ မိုးယံကလည်း မာတလိမပါရင် ဘယ်ခရီးကိုမှ မသွားချင်တာ။

ဒါကြောင့် ရွှေစက်တော်သွားဖို့ ကိစ္စကို မာတလိပါအောင်ခေါ်နေတာ ဖြစ်၏။

“မာတလိ”

“ဝေါ့ ထို့”

မာတလိက ပလုတ်ကျင်းပြီးမှ လှည့်ကြည့်ကာ . . .

“ပြော ပြော”

“လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“ငါမလိုက်ဘူးဆိုရင် မင်းကကြည်ကြည်ဖြူဖြူထားခဲ့မှာ မို့လို့ လား”

“ရအောင်ခေါ်မှာ ”

“အဲဒါပြီးတာပဲ”

လိုက်မယ်လို့ အေးအေးဆေးဆေးပြောရင် ဘာဖြစ်မှာ မှတ်လို့ ။ မိုးယံပြုံးလိုက်မိသည် ။ ဒီကောင် အဲဒီလို လူ့ခွစာ။

အခန်း (၂)

မိုးယံမေမေ ဒေါ်ကြာဖြူမိုးခေါ်တယ်ဆိုလို့ မာတလိအိမ်ကြီးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ သူတို့ သားအမိက တိုက်ကြီးရဲ့ နောက်ဖေးဘက် တန်းလျားမှာ နေကြတာလေ။ ခိုင်းစရာရှိလို့ ခေါ်တာဖြစ်ဖြစ်။ ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်တာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်က တာဝန်ကျေဖို့ အဆင်သင့်။

အင်း . . . အမေက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုမာတလိလို့ နာမည်ပေးထားတယ်မသိ။ မာတလိဆိုတာ သိကြားမင်းလက်အောက်ကနတ်သားဆိုလား ဘာဆိုလား။ ဒါ ဆိုရင်တော့ မိုးယံက သိကြားမင်းပေါ့။ ဘာကြောင့် လဲ ဆို မိုးယံကချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး မင်းသားတစ်ပါးလိုချောမောသူလေ။

သူ့မှာ သာ ဆင်းရဲသည့် အပြင် ရုပ်ရည်ကလည်း သာမန်ကြည့်ကောင်းရုံသာ။ ထူးခြားတာတစ်ခု ပါပဲ၊ အဲဒါဘာလဲဆိုရင် သူ့စကားပြောရင် သူ့အသံကနားထောင်ကောင်းသည် တဲ့ ။

“အန်တီမိုး”

“ဪ . . . မာတလိ”

“အန်တီမိုး . . . ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တယ်ဆိုလို့ ”

“ဟုတ်တယ် ထိုင် သား”

အန်တီမိုးတို့ လင်မယားကိုတော့ ချစ်ခင်လေးစားရသည် မို့ ခပ်ယိုယိုပဲဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

“သားတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ရွှေစက်တော်ဘုရားပွဲကို သွားကြမလို့ ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားပါမယ်ဆိုလို့ သာ လွှတ်ရမှာ ၊ အန်တီက သိပ်တောင်လွှတ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဗျာ . . . ဘာဖြစ်လို့ လဲ အန်တီ”

“ရွှေစက်တော်ဘုရားပွဲက လူစည်တယ်လေ၊ မင်းတို့ သွားမှာ က လူငယ်တွေချည်းပဲ၊ တော်ကြာ သူများ နဲ့ ရန်တွေဘာတွေဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ပါ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အန်တီ၊ ကျွန်တော်တို့ က ကလေးတွေမှ မဟုတ်တော့တာ”

“ကလေးတွေမဟုတ်လို့ စိုးရိမ်ရတာပေါ့ ကလေးတွေဆို မသွားနဲ့ တစ်ခွန်းတည်းပြောလိုက်ရုံနဲ့ ပြီးတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ထဲမှာ ရမ်းရမ်းကားကားသမားမှ မပါဘဲ အန်တီရယ်”

“မရမ်းကားပေမယ့် မိဘမျက်စိကွယ်ရာမှာ ကဲတာ သည်းတာတွေ တော့ရှိမှာ ပဲလေ”

ဒါတော့ဟုတ်တာပေါ့။ လူငယ်ဆိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်ပျော်ချင်ကြမှာ ။ မိဘမျက်စိ အောက် မှာ ကြက်မလုပ်နေပြီး ကွယ်ရာမှ ကြက်ဖလုပ်ချင်ကြတာလေ။ အထူးသဖြင့် ပိုကဲ ပိုသဲတတ် တာက မိုးယံ ။ အိမ်ခြံထဲကထွက်သွားတာနဲ့ မြင်းကိုစောင်းထဲကလွှတ်လိုက်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

“သွားမယ်ဆိုတာ အတိအကျသိရတော့ အန်တီမင်းကိုမှာ ပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

“မင်းကိုအားကိုးပြီး ဒီလမ်းကိုလွှတ်မှာ နော်၊ မိုးယံကိုဂရုစိုက်ပါကွယ်”

“စိတ်ချပါအန်တီ”

မာတလိ သက်ပြင်းတစ်ချက်ခိုးချလိုက်မိ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းသား တောကစားထွက်သလို ကိုယ်က မိုးယံအသက်ကို ကာကွယ်ရမယ့် ကိုယ်ရံတော်တပ်သားဘဝ။ ကျေးဇူးရှင်ဆိုတော့ အရေးကြုံရင် အရိုး ကြေကြေ အရေခန်းခန်း ကိုယ်က ကာကွယ်ရမည်သာ။

မိုးယံစားသလို သူစား၊ မိုးယံဝတ်သလို မဝတ်ရသည့် တိုင် မိုးယံကိုယ်ပေါ်မှာ သုံးလေးခါလောက် ဝတ်ပြီးပြီဆို ကိုယ့်ကိုယ်ပေါ်ရောက်လာတာပဲလေ။ မိုးယံလို မသုံးနိုင် မဖြုန်းနိုင်ပေမယ့် သူ့အနားမှာ အနီးကပ်နေခွင့်ရသူမို့ သူ့ဘဝမှာ သိပ်လိုလေသေးမရှိသလိုပါပဲ။

ဒါ့အပြင် ဘွဲ့ရသည် အထိ ကျောင်းထားပေးတဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေကြောင့် သူမိုးယံအပေါ် ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကိုအသက်ပေးပြီး ကာကွယ်ထိုက်ပါသည်။

“အန်တီ ပြောစရာကျန်သေးလားမသိဘူး”

“စိုးရိမ်တာတွေ အပ်ကြောင်းထပ်လာရင် မင်းနားငြီးဖို့ ပဲရှိတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်သွားလို့ ရပြီလား”

“အေး အေး သွားတော့”

မာတလိ ထလာခဲ့ပြီး ဖိနပ်ငုံစီးနေစဉ် . . .

“မာတလိ”

“ဟင်”

မိုးယံဇဉ်ခန်းထဲကို ချောင်းကြည့်သလိုလုပ်ပြီး . . .

“မင်းကို ဘာတွေမှာ တမ်းမြွေလိုက်တာလဲ”

“မင်းကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ပေးအပ်လိုက်တာ”

“အဲဒါတွေငါမကြိုက်တာ”

“ဘာ”

“ဘွဲ့ပဲရပြီးပြီ ခုထိငါ့ကိုကလေးလို ချုပ်ချယ်ချင်တုံး”

“မိဘလေကွာ အဲဒါမင်းကိုချစ်လို့ ပေါ့”

“ချစ်ပဲ ချစ်ပါဦး ကြာတော့ ငါအချစ်မခံချင်တော့ဘူးကွာ”

“အဲဒါလေ . . . လိုတာမရ ရတာကိုမလိုချင်ကြတာ”

ပြောရင်း မာတလိမစီးဖြစ်ဘဲကျန်နေသေးသည့် ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို စီးပြီးထွက်သွားဖို့ ခြေလှမ်း ပြင်တာနှင့် . . .

“မာတလိ”

လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်ထားပြီးခေါ်တာကြောင့် ပြန်လှည့်ကြည့်တဲ့ မျက်နှာက မျက်မှောင်ကြုတ် လျက်။

“ဘာလဲ”

“အဝတ်တွေထည့်ရဦးမယ်လေ”

“ထည့်ပါလား”

“မင်း ကူထည့်ဦး”

“အဲဒါပေါ့ ဆရာ မပါရင် ငါးပိတောင်မဖုတ်တတ်ကြဘူးဆိုတာ၊ ပြန်လာမယ် . . . ခဏစောင့်”

မာတလိထွက်သွားတော့ မိုးယံအိမ်ထဲကိုဝင်လာခဲ့သည် ။ အဝတ်အစားတွေထည့်ရဦးမှာ လေ။ ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်အလျှောက်။

“သား”

ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီးမှ . . .

“ဗျာ”

“ခဏလာဦး”

ခဏလာဦးဆိုပေမယ့် မထိုင်။ ဆိုဖာအမှီပေါ်ကို လက်တင်ရပ်လိုက်ပြီး . . .

“မေမေ ဘာပြောမလို့လဲ”

ဘေးတိုက်မို့ မျက်နှာကိုစောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း လက်ညှိုးထိုးလိုက်တာနဲ့ . . .

“သွားချင်လှပါချေရဲ့ ဆိုလို့ လွှတ်တာ၊ တားမရလို့ လွှတ်ရတာပေမယ့် စိတ်ချတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မိဘတွေကွယ်ရာမှာ ထင်ရာမလုပ်နဲ့ ၊ မိဘကိစ္စရိမ်လို့ မှာ နေတာကို လျှာရှည်တယ်မထင်နဲ့ ၊ မင်းမိဘ နေရာရောက်ရင် ကိုယ်ချင်းစာတတ်လာလိမ့်မယ် . . . သိလား၊ မေမေ ဒါတွေပဲထပ်ရွတ်ပြမှာ မဟုတ်လား”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်”

မိုးယံပခုံးတွန့်လိုက်မိ၏။ ရွှေစက်တော်ဘုရားပွဲကို သွားမယ်လို့

ပြောပြီးကတည်းက ဒီစကားတွေ မှာ တမ်းခြွေတာ အပ်ကြောင်းထပ်နေပြီ။

“မေမေ”

“ပြော”

“ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောနေရတာမောပါတယ် မေမေရာ၊ အသံသွင်းလိုက်ပါလား၊ မေမေ့အမှာ တော်တွေကို သားရွှေစက်တော်အထိသယ်သွားမယ်လေ၊ မေမေသက်သာသွားတာပေါ့”

“ဘာပြောတယ်”

“မေမေ ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ ပါဆို”

“မင်း ငါ့ကိုမရွံ့နဲ့ ”

“မရွံ့ပါဘူး တည့်တည့်ပဲ”

မာတလိပြန်ရောက်လာတာကိုမြင်တော့ စကားစက ပြတ်သွားသည်။ ။ မာတလိလက်ထဲမှာ အဝတ်တွေထည့်လာဟန်ရှိသော အိတ်တစ်လုံး။

“မင်းအိတ်ကြီးကိုယူမနေပါနဲ့ မာတလိရာ၊ ငါနဲ့ တူတူပူးထည့်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“ထည့်မလို့ ပဲလေ၊ ဒီကိုယူလာတာ ငါကအိတ်နဲ့ ထည့်ယူမလာဘဲ အကုန်ပွေ့ပိုက်ယူလာရမှာ လား”

“မင်းကိုက စကားပြောရင် ကတ်ဖိုးကတ်ဖွဲနဲ့ ”

“ကတ်ဖွဲတာက မင်း”

“ငါက ဘာဖွဲလို့လဲ”

“စဉ်းစားမြော်မြင်ဉာဏ်မယှဉ်ဘဲ ပြောတာ”

“အံ့မယ်”

“မမယ်နဲ့ သွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မာတလီ အပေါ်ထပ်ကိုတက်သွားလေတော့ မိုးယံလည်း တက်လိုက်လာခဲ့ သည်။ ။ ခရီးဆောင်အိတ်တွေထဲကို အဝတ်တွေထည့်လေတော့ မာတလီအဝတ်ကနည်းနည်း၊ မိုးယံ အဝတ်တွေကသာ များ နေသည်။ ။

“မာတလီ”

“ပြော”

“မင်းအဝတ်က ဒါပဲလား”

“ဒါပဲ”

“ဟိုမှာ တစ်ပတ်လောက်ကြာမှာ နော်”

“သိသားပဲ”

“ရော့ . . . ငါ့အထဲက နှစ်စုံယူ”

“မယူပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ယောက်ျားလေးပဲကွာ၊ သုံးလေးစုံဆို တော်ရောပေါ့”

“မင်းက မလှချင်းဘူးပေါ့”

“အစကတည်းက မချောလို့ မချောတာ၊ နဂိုရှိမှ
နဂိုင်းထွက်တာပါကွာ”

“တောင်းမှာ အကွပ် လူမှာ အဝတ်ဆိုတဲ့ စကား ရှိသေးတယ်လေ”

ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ မာတလိ အဝတ်တွေကိုသာထည့်နေသည်။
။ သူ့ဘယ်လိုအကောင်းစား အဝတ်တွေပဲ ဝတ်ဝတ် မိုးယံချောတာကို မှီ
လာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မတူရင်မတူနဲ့ ဆိုသလို မတူတာကိုဘဲ သူက ကျေနပ်
ပီတိဖြစ်ရသူ။ မိုးယံကသာ ထင်ပေါ်နေပါစေလေ။

ဒီလိုစိတ်မွေးတာ။ မိုးယံရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကိုမှီပြီး သူများ အပေါ် အထက်ဖား အောက်ဖိလုပ်ချင်လို့ လည်း မဟုတ်။

“ကဲ . . . ပြီးပြီ၊ မင်းသုခတို့ ဆီကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ဦး”

“ဘာလုပ်ဖို့ လဲ”

“သူတို့ ဘယ်အချိန်ထွက်မှာ လဲလို့ ”

“ဘယ်အချိန်ထွက်ထွက် သူတို့ တို့ ကိုဝင်ခေါ်မှာ ”

“ပြီးတာပဲ”

အိတ်တွေကို ဇစ်ဆွဲပြီးမှာ တဘက်ကိုသတိရကာ မိုးယံယူချပေးလေ
တော့ မာတလိက ကောက် ထည့်ရုံ။ သူတို့ နှစ်ယောက်က အဲဒီလိုသွေးစ
ည်းကြသူတွေ။

အခန်း (၃)

“ဟေ့ကောင် . . . တည်းဖို့ ကို ရရာနေရာမငှားနဲ့ နော်၊ ချောင်းစပ်ကို ရအောင်ငှား”

“အေးပါကွာ မင်းကတစ်မျိုး၊ ဒီမှာ ပင်ပန်းရတဲ့ အထဲ လူတွေပြည့် နေလို့ လျှောက်မေးရတာ ပိုပြီး ပင်ပန်းတယ်၊ မင်းဆိုတဲ့ ကောင်က နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် သုခချမ်းသာတွေခံစားဖို့ ပဲသိတယ်”

“ပင်ပန်းတာချင်း အတူတူကို”

သုခ နေရာကြေး(ဂျီး)များ နေလို့ ဇေယျက ပွစိပွစိ။ ရောက်ကတည်းက ချောင်းစပ်မှာ ရှိတဲ့ တဲကျောင်းတွေကို လိုက်မေးနေရတာ ခြေသပွတ်တိုင် လည်လုမတတ်ပါပဲ။ ရွှေစက်တော်ဘုရားပွဲက အင်မတန်လူစည်တာမို့ တဲကျောင်းတွေကို လူလပ်နေသည် ဆိုတာသိပ်မရှိ။

ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ လာကြသူတွေက နည်းနည်းနောနောမဟုတ်။ လူအများ စုက ချောင်းစပ်က ရွှေတဲ တွေကိုသာ နေချင်ကြတာမို့ ချောင်းစပ်ရွှေတဲ(ကျောင်းတဲ)တွေက ပို၍ ဈေးကြီးသည် တဲ့ ။

“ဇေယျ”

“ဝေး”

“ဒီဘက်ကိုလာ ဒီမှာ အခန်းရပြီ”

“အေး အေး”

အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ပြောနေကြတာ ရှက်ရကောင်းမှန်းမသိကြ။
သူတို့ အဖွဲ့က လေးယောက် ပေါင်းမိရင် လောင်းကျော်တွေ။

“ဘယ်အခန်းလဲ”

“ဒီအခန်း”

“လူတွေနဲ့ ကို”

“သူတို့ က ပြန်ကြတော့မှာ ၊ အဲဒါကြောင့် တို့ ရတာကွ”

မှန်ပါသည် ။ ပထမတည်းတဲ့ သူတွေက သူတို့ အထုပ်အပိုးတွေသယ်ကာ ပြန်ဖို့ ပြန်နေကြသဖြင့် ရပ်စောင့်နေရသေး၏။ ပြန်သွားကြပြီဆိုမှ မိုးယံတို့ အဖွဲ့ အထုပ်အပိုးတွေတင်ကာ အားလုံးခြေပစ် လက်ပစ်။ သူများ တွေ အမောဖြေနေချိန်မှာ မာတလိက တောင်ပေါ်မှာ ရှိနေသည့် ဘုရားကို လက်အုပ် ချီကာ စိတ်ထဲမှ ဖူးမြော်နေမိ၏။

ညဘက်ဆိုတော့ မီးရောင်တွေကိုသာမြင်နေရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ လန်းဆန်းကြည်နူးသွားသည် လေ။

“မာတလိ”

“ဟင်”

“လာ အိပ်လေ”

“ငါအိပ်လို့ ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး ကွ”

“ပင်ပန်းနေတာကိုကွာ မင်း . . . အိပ်လိုက်မှ လန်းသွားမှာ ပေါ့”

“တောင်ပေါ်ဘုရားဆီက မီးရောင်တွေကိုကြည့်ပြီးစိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးတယ်၊ ပင်ပန်းတာတွေ လည်း ပျောက်သွားပါပြီ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

“ငါကတော့ ပင်ပန်းတာက ပင်ပန်းတာပဲ၊ အိပ်တော့မယ်”

တယ်ဟုတ်ပါလားလို့ ပြောတဲ့ ဇေယျ ခြေပစ်လက်ပစ်အိပ်နေရာမှ ထထိုင်ကာ သုခနားရွက်ကို လိမ်ဆွဲလိုက်ပြီး . . .

“ကွေးသောလက်မဆန့်မီ ဆန့်သောလက်မကွေးမီဆိုတာမျိုး မင်းအိပ်နေရင်း ဂန့်သွားရင် ရောက်ပြီးမှ ဘုရားတောင်မဖူးလိုက်ရ ဖြစ်ဦးမယ်”

“ခွေးကောင် . . . သူများကို မဦးမချွတ်၊ မင်းပဲ အဲဒီမန်းချောင်းထဲမှာ နှာခေါင်းဖော်သေပါလား”

“မင်းတို့ ကွာ . . . ဘာစကားတွေ ပြောနေကြမှန်းမသိဘူး၊ ကဲ . . . အိပ်ချင်တဲ့ ကောင် အိပ် မအိပ် ချင်တဲ့ ကောင်နေ၊ ငါတော့ခေါ်ပြီ”

မိုးယံက ပြောရင်းစောင်ကိုခေါင်းမြီးဆွဲခြုံ၏။ ဇေယျက မာတလိအနားမှာ သွားထိုင်ပြီး ဘုရားဆီ ကိုလက်အုပ်ချုံပြီး စိတ်နှင့် ဖူးမြော်လေသည် ။

“မာတလိ”

“ပြော”

“ဘုရားက ဒီကနေကြည့်ပြီးတောင် ကြည်ညိုစရာကောင်းတယ်နော်”

“အင်း”

“တို့ ဗွီဒီယိုရိုက်ပြီး မှတ်တမ်းတင်ထားရမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့”

“တောင်ကြီးကလည်း မြင့်တယ်နော်”

“ဗီဒီယိုရိုက်ရင် တောတွေ တောင်တွေ ချောင်းတွေပါအောင်ရိုက်ရမယ်”

“ဒါပဲလေ . . . ဒါအမှန်ပဲပေါ့”

“ခူး . . . ခေါ ခေါ”

“အံ့မယ်”

“ခူး . . . ခေါ ခေါ”

ဟောက်သံပေးနေတဲ့ နှစ်ယောက်ဆီကိုလှည့်ကြည့်တော့ ဟောက်နေတာက မိုးယံ။

“ဇေယျ”

“ဟင်”

“ဂစ်တာသွားယူချေ”

“ဟာ . . . ဘေးအခန်းတွေက အိပ်နေကြပြီကွ”

“တိုးတိုးဆိုမှာ ပေါ့”

“ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုတာ တိုးမလား”

“မင်း တော်တော်လျှာရှည်တဲ့ ကောင်ပဲ၊ သွားယူသာယူ၊ တို့ မှာလည်း လွတ်လပ်ခွင့်ရှိတယ်”

“ပြီးတာပဲ”

ဇေယျက ထသွားပြီးဂစ်တာကို ယူပေးသည် ။ တကယ်တော့ ဇေယျနဲ့ မာတလိက ဘဝတူတွေ လေ။ ဇေယျကလည်း အမေတစ်ခု သားတစ်ခုဘဝနှင့် ချို့ချို့တဲ့ တဲ့ ပညာသင်ခဲ့ရရှာတာ။ ဒီခရီးအတွက် သုခက ၁

ကာခံလို့ သာ သူ့ခမျာလိုက်ခွင့်ရာတာ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကုသိုလ်ထူးပုံ
ကတော့

ကိုယ်တိုင် ဆင်းရဲချို့တဲ့ ကြပေမယ့်
သူငယ်ချင်းကောင်းတွေရထားပြီး ကူညီပံ့ပိုးခြင်းခံရတာပါပဲ။ ဇေယျက
မာတလိထက်တော့ နည်းနည်းသာသည် လေ။ အဲဒါဘာလဲဆိုရင် ဇေယျ
တို့ က ကိုယ်ပိုင် အိမ်လေး ခြံလေးနှင့် နေနိုင်ခြင်းပါပဲ။

x x x ညတုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် x x x ပျောက်
သွားလို့ လိုက်ရှာနေတယ်

“ဟေ့ကောင်”

“ဟင် . . . ဘာလဲ”

ဇေယျ စောစောကတော့ ဘာလေးညာလေးလျှောက်ပြောနေပြီး ခု
တော့သူပဲသီချင်းကို ခပ်ကျယ် ကျယ် ဆိုလေသဖြင့်
မာတလိအော်လိုက်ခြင်းပါ။

“သူများ တွေအိပ်နေတယ်”

“မင်းပဲတို့ မှာ လွတ်လပ်ခွင့်ရှိတယ်ဆို”

“ထားပါ ခုညမှ ရောက်တယ်။ မင်းက
ဘယ်ကောင်မလေးကိုတွေ့ပြီး ပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေတာလဲ”

“အဟဲ . . . စောစောက အခန်းသော့ပေးသွားတဲ့ ကောင်မလေးလေ”

“ဪ . . . ၀၀ကစ်ကစ်ကလေးဆိုတော့ မင်းက”

“ဟေ့ကောင် တော်တော့”

“မင်းပဲ စပြောတာ”

“မင်း သီချင်းဆိုမှာ အေးအေးဆေးဆေးဆို”

“မင်းအရင်စ”

“ဘာသီချင်းလဲ”

“မောင့်ချစ်သူ”

“အိုကေ စမယ်”

မာတလိလက်က ဂီတာကြိုးတွေပေါ်သို့ရောက်သွားသည်။ ။ ဇေယျနဲ့ သူ နှစ်ယောက်သား ဒီသီချင်း ကို ဆိုနေကျမို့။

x x x ပုရိသကလေးကအစ မိန်းကလေးချင်းငေးလို့ ကြည့်လိုက် x x
x အိပ်မက်ပါတွေ့ရင်း မောင့်ချစ်သူ ဘယ်လိုဘယ်ပုံလှတယ် ပြောပြရမ
လား x x x စကားပုံတောင်ရှားတယ် x x x x x သနပ်ခါးကို ဘယ်ညာ
လူး ဆံထုံးလေးပါထုံး x x x မြန်မာရင်ဖုံးလေးနဲ့ လိုက်ပါတယ် x x x ကြ
ည့်စမ်းကွာ မြင်သူငေးချောလှပါတယ် x x x မောင့်ချစ်သူ ဗမာမလေးရ
ယ် x x x ခြေဖဝါးမှာ ပုံတော်ဖိနပ် ပန်းနုရောင်လေး x x x ခြေတစ်လှမ်း
တစ်သန်းမက ထိုက်တန်တယ် x x x ကြည့်စမ်းကွာ
မြင်သူငေးချောလှပါတယ် x x x မောင့်ချစ်သူ ဗမာမလေးရယ် x x x x x
x ပန်းပန်တဲ့ ချစ်သူကေသာ x x x နန်းသွေးမြူးလို့ မင်းလေးအလှဝေဖြာ
x x x နန်းဆန်တဲ့ သူရဲ့ အမူအရာ x x x မောင့်အသည်းစွဲချစ်သူပျိုမေဟာ
x x x x x x ပန်းလေးတစ်ပွင့် သူရဲ့ ခေါင်းထက်ပန်ပြီး မိတ်ကပ်ပါးပါး
လေးနဲ့ ဟန်နီ x x x သနပ်ခါးအနံ့သင်းသင်းလေးမှာ မွှေးမွှေးပေး တိတ်
တိတ်လေး x x x x x x မောင့်ချစ်သူ ဘယ်လိုဘယ်ပုံလှတယ် ပြောပြရမ
လား x x x စကားပုံတောင်ရှားတယ် x x x x x ရေမြေတွေခြားနေပေမ
ယ့် x x x ခေါ်သံလေး နားထဲကြားသလိုပဲ အဆင်ပြေလား တွေးရင်းနဲ့ ရ
င်မော

“ဟ”

သူတို့ သီချင်းသံကိုဖြတ်၍ ဆိုတေးရဲ့ သီချင်းကိုအော်ဆိုသံက ဝင်လာသဖြင့် ပြိုင်တူလှည့်ကြည့် လိုက်ကာ . . .

“ဘာ ထဖြစ်တာလဲ”

“ဝက်ရှုံးပြန်လား၊ ခွေးရှုံးပြန်လား ထတာ”

“ဇေယျ ခွေးကောင်”

“မင်းပဲ ထအူတာလေ”

အိပ်မရလို့ ထလာသူက သုခပါ။ သုခအော်သံကြောင့် မိုးယံပါလန့်နိုးလာပြီး . . .

“မင်းတို့ ကောင်တွေကာ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိဘူး”

“မင်းကောင် သုခက ပိုအော်တာလေ”

“အတူတူနဲ့ အနူနူပါပဲ”

“ဟဲ့ . . . ဟိုဘက်ခန်းက ကောင်လေးတွေ”

“ဗျာ”

တစ်ဖက်အခန်းကခေါ်သံ ခပ်စူးစူးကြောင့် ထူးလိုက်ကြတာပြိုင်တူ။ သူတို့ ဘက် မျက်နှာမူနေတဲ့ ဒေါ်ကြီးက အသက်ငါးဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီး မျက်နှာမူန်ကုပ်ကုပ်။

“နင်တို့ လူလိုမသိကြဘူးလား”

“ခင်ဗျာ”

“ဘယ့်နှယ် သူများ တွေအိပ်နေတာကို အားနာဖော်မရဘူး၊ ဆူ

ညံ့ပွက်လောရိုက်နေတာပဲ”

“အဲ”

အချင်းချင်း လက်ကုတ်မျက်စပစ်ကုန်ကြ၏။

“လူလိုသိတတ်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အားနာ၊ နင်တို့ ပါးစပ်တွေကိုပိတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

လေသံပျော့နှင့် ဖြေလိုက်တဲ့ သုခအသံနောက်မှာ အားလုံးမီးကိုရေနဲ့ ဖျန်းသတ်လိုက်တဲ့ အတိုင်း ပါပဲ။ ဒီတော့မှ မအိပ်ချင်ဘဲမျက်လုံးကိုဇွတ် မှိတ်ရင်း တကယ်ပဲအိပ်ပျော်သွားကြလေသည် ။

*